כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות לג.

עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

הני מילי בכור ממש. לימקח למזה ושוק דהא קרא כתם קמשמעי לכתויב לעיל מיניה [במדבר יח] לא תפדה בכור שור וגו' כל הבכור (לקמן טו) והטהור יחמדו: **זר שאוכל בקדשים קלים.** שלמים ומעשר ופסח: **בעבודת בכור.** כתותו כיח לא עשה טמא עבודת בכור לכתויב[ב] במועדו ופסילו בשבת ויחמר בטומאה: **יכ) באכילת.** זר קמיירי ובאכילה זר עדיף מטמא דכתמרן [ג] בקדשים קלים דלא מצטמא לאכילה דכהן טמא מותר בה חל לאחר כה: **ואידך.** מצא קמא מלינהא דכתם הלא למר לך מלמא בני ואיל כתיבי ברישא לאכילה אלמא זר עדיף מכהן טמא לאחר מיתה ולא נתפרש לנו היכן: **לדדר אלעזר הקפר.** בשחיטת חולין בפ' שני (דף כח.): **מה ממש.** יד) מזה ושוק נדות לך דטמא שאכל את הקדש מייב עו) בכרת: **ממש שאכל בטומאה.** שנטמאו לך יאכלו ממנו ועשו ממש בטומאתה לך יאכלו ממנו זיכ חזות תע"ג דלאכל ליה טמאי ממיש. למימ שני לך ניז טומאה היושלח מגופו לטומאה שהיה יוצאה מגופו: **ממש הוא.** לזכין לך יאכלו ממש דכתיה גבי רחמנא[ד] טמא נפש הוא ונכרתה ונו' ומיהו דייקינן[ה] מיש נדמה לממש שני ולא לגזר ושמעת נפש הוא דגבי רחמנא מיש ולא לגזר ושמעת לכל טומאת זבות כדקיימי קיימי לכל הכא בכתוב ממש כתב רחמנא הטמא והטהור: **אין מרגילין בכבוד.** ואפי' בעל מום לממש לפסיטנו דרך הרגלים כל העור שלם לעשות ממנו מפוח לנפחים או למוכרי דבש ושמן שטותנין תוכו נעוצות בכשים המפסיטין שלימים: **ולא בפסולי המוקדשין.** תע"פ שנפדו ושמתן לגלילה: **ולא חזי ליה.** ביום טוב: **כ"ש היא.** דבכרי בכור בעל מום בקדושתו קלי אפי לאחר שחיטה כמה וכי היכי [ו] דמה אין מרגילין במום גזיון דקדשים לפוגם בכור דממירא לממוך העור ומוכך בכשר בעבל מום נמי אין מרגילין: **רבי אלעזר בר"ש.** דממעיר בפסולי המוקדשין לאמר [ז] לפילו לאחר שחיטה בקדושתייהו קיימי: **אפי' מטמאה.** שהפרישן לאחריות שאם תאבד האחת יתכפר בהשניה ונפל ועל מום לאחת: **ממימה בקדש.** למטמאה: **בעלת מום שפדה.** ודמיה לנדבת צופרות: **נשחטה בעלת מום.** לאחר פדיונה: **אם עד שלא נזרק דמה של תמימה.** נשחטה: **מוקרב.** בהלילה ותע"ג שנזרק דם התמימה קודם שתיכלכל בשר בעלת מום לבכיבתה לן למאחר שנאת בלילה היאר זביח בעלת מום: **אם משנזרק דמה של תמימה.** נשחטה לאחילו: **אם משנזרק דמה של תמימה.** נשחטה לפילו בהלילה לרויח לה מטמא שכיבתי בעליה ולמימה מזלא דזו היא אחת ממשם מטמאת [ח] מתוך: **לפילו בשר בקדירה בו' לאחור.** בשר בעלת מום לבכיבתה לפילו לאחר שחיטה בקדושתייהו קיימי ומטמא שכיבתי בעליה מיקריא: **לוקמה כולה בכ"ש.** דקמ"ל דכי היכי דממעי ב"ש נכנור ממעי נמי נשחר פסולי המוקדשין [ט]: ולר"מ

לרגון בכל עניו דלא למיש למטמא שכיבתי בעליה ורבי לאלעזר בר' שמעון מחלק בין נשחטה קודם לזריקה לנשחטה לאחר זריקה לבל הכא מיירי שהממימה נאה ע"י קדושת [י] עלמה ולא מילי הבעלת מום עליה כי אם על דמיה ואין נראה כלילו פקע [כ] קדושה שלה כיון לאין הממימה נאה מכאה הלכך לרגון מזרק דמה לפני שחיטה הבעלת מום מסורים דדמיה לחטאת שכפרו בעליה ולרבי אלעזר בר' שמעון [כ] לסורה בכל עניו דדמיה לחטאת שכפרו בעליה:

נכור

לפר מה בהמה בשחיטה אף עבי ואיל בשחיטה וחר מה חיבת לאריך נמוחק: ס) הבכורה ומן המתנות אם משנזרק דמה של התמימה. ת"ר: ו) לך כחזה התנופה מה: ס) והטהור יאכלנה וביש: ס) לבין שומאה שאין יוצאה: ו) חיבת ומצורעין נמחק: ז) לא שנא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איהקש חם הוא דאיהקש: ח) באכילה זר קיימק: ט) כראמרן דאוכל בקדשים: י) בחזה ושוק: יא) חייב כרת הסיר: יב) דחמנא שמאי מחים וחו: יג) היכי דבחם אין: יד) דאפילו לאחר: טו) חטאות המתות: טז) המוקדשין לאחר שחיטה הס"ר: יז) דמו לפנים מפיל: יח) היקישא דכחטאת כאשם: יט) סרגיא דהתם: כ) אחר הוא ועשאו: כא) קרי. והא דלא מוכיר הכא אלא נדות משום דבוהא דכ"ה נקטיה דאפ"ה קרי ביה. תורת: כב) חטאות לא גרסי' התנן: כג) סום וכמשנה שלשם תנן בענין אחר ונהכי תנן התם המפרישן חטאתו ונהרי היא בעלת סום מוכרה ויביא בחמורתה אחרת דאכ"ש אומר אם קרבה השניה ער שלא: כד) שהפרישן הבעלת מום: כה) קדושה שה עצמה: כו) קדושה של בעלת סום כיון: כז) אוסרה בכל:

ובית הלל הני מילי תם אבל בעל מום כתיב [ל] והטמא והטהור יחדיו יאכלנו ומה טמא שאינו אוכל בקדשים קלים אוכל בבכור זר שאוכל בקדשים קלים אינו דין שיאכל בבכור איכא למיפרך מה לטמא שבן הותר מכללו בעבודת צבור וב"ה אטו בעבודה קאמר באכילה קאמרינן [מ] אכילת זר עדיף ורבי עקיבא מתיר ואפי' עובדי כוכבים מ"ט דרבי עקיבא [נ] כצבי וכאיל מה צבי ואיל מותר לעובדי כוכבים [ס] אף [ע] פסולין מותר לעובדי כוכבים ואידך [פ] תלתא צבי ואיל כתיבי חד לכדרבי יצחק [צ] (וחד לכדר') [ור'] אושעיא וחד לכדרבי אלעזר הקפר [ק] ואידך מה צבי ואיל פטורים מן הבכורה [ר] אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה [ש] ת"ר [ת] בכור אין מאבילין אותו לנדות דברי בית שמאי וב"ה אומרים מאבילין אותו לנדות מ"ט דב"ש דכתיב [א] ובשרם יהיה לך [ב] מה התם נדות לא אף הכא נדות לא וב"ה הני מילי תם אבל בעל מום הטמא והטהור [ל] אכלה וב"ש ה"מ היכא דאין טומאה יוצאה עליו מגופו אבל היכא דטומאה יוצאה עליו מגופו לא דאשכחן דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו לבין [ע] שאין טומאה יוצאה עליו מגופו דתנן [ף] הפסח שבא בטומאה [א] לא יאכלו ממנו זבים [ב] ומצורעין וזבות ונדות ויולדות וב"ה התם הוא דגלי רחמנא [ג] טמא נפש אבל הכא טמא סתמא כתיב לא שנא [ק] ת"ר [ר] אין [ד] מורגילין [ה] ביום טוב ביוצא בו [ו] אין מורגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא יום טוב דקא טרח טירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסדא [ז] בית שמאי היא דאמר אין מאבילין אותו לנדות ולא בפסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא רבי אלעזר בר' שמעון היא [ח] דתנן [ט] היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תיפרה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת אם משנזרק דמה של תמימה אסורה ר"א ברבי שמעון אומר אפילו בשר בקדירה ונזרק דמה של תמימה אסורה ורב חסדא לוקמה כולה כב"ש דלמא עד כאן לא קאמרי ב"ש אלא בבכור דקדושתו מרחם אבל פסולי המוקדשין דאין קדושתו מרחם לא ולוקמה

ובית הלל הני מילי תם אבל בעל מום כתיב [ל] והטמא והטהור יחדיו יאכלנו ומה טמא שאינו אוכל בקדשים קלים אוכל בבכור זר שאוכל בקדשים קלים אינו דין שיאכל בבכור איכא למיפרך מה לטמא שבן הותר מכללו בעבודת צבור וב"ה אטו בעבודה קאמר באכילה קאמרינן [מ] אכילת זר עדיף ורבי עקיבא מתיר ואפי' עובדי כוכבים מ"ט דרבי עקיבא [נ] כצבי וכאיל מה צבי ואיל מותר לעובדי כוכבים [ס] אף [ע] פסולין מותר לעובדי כוכבים ואידך [פ] תלתא צבי ואיל כתיבי חד לכדרבי יצחק [צ] (וחד לכדר') [ור'] אושעיא וחד לכדרבי אלעזר הקפר [ק] ואידך מה צבי ואיל פטורים מן הבכורה [ר] אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה [ש] ת"ר [ת] בכור אין מאבילין אותו לנדות דברי בית שמאי וב"ה אומרים מאבילין אותו לנדות מ"ט דב"ש דכתיב [א] ובשרם יהיה לך [ב] מה התם נדות לא אף הכא נדות לא וב"ה הני מילי תם אבל בעל מום הטמא והטהור [ל] אכלה וב"ש ה"מ היכא דאין טומאה יוצאה עליו מגופו אבל היכא דטומאה יוצאה עליו מגופו לא דאשכחן דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו לבין [ע] שאין טומאה יוצאה עליו מגופו דתנן [ף] הפסח שבא בטומאה [א] לא יאכלו ממנו זבים [ב] ומצורעין וזבות ונדות ויולדות וב"ה התם הוא דגלי רחמנא [ג] טמא נפש אבל הכא טמא סתמא כתיב לא שנא [ק] ת"ר [ר] אין [ד] מורגילין [ה] ביום טוב ביוצא בו [ו] אין מורגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא יום טוב דקא טרח טירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסדא [ז] בית שמאי היא דאמר אין מאבילין אותו לנדות ולא בפסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא רבי אלעזר בר' שמעון היא [ח] דתנן [ט] היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תיפרה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת אם משנזרק דמה של תמימה אסורה ר"א ברבי שמעון אומר אפילו בשר בקדירה ונזרק דמה של תמימה אסורה ורב חסדא לוקמה כולה כב"ש דלמא עד כאן לא קאמרי ב"ש אלא בבכור דקדושתו מרחם אבל פסולי המוקדשין דאין קדושתו מרחם לא

ובית הלל הני מילי תם אבל בעל מום כתיב [ל] והטמא והטהור יחדיו יאכלנו ומה טמא שאינו אוכל בקדשים קלים אוכל בבכור זר שאוכל בקדשים קלים אינו דין שיאכל בבכור איכא למיפרך מה לטמא שבן הותר מכללו בעבודת צבור וב"ה אטו בעבודה קאמר באכילה קאמרינן [מ] אכילת זר עדיף ורבי עקיבא מתיר ואפי' עובדי כוכבים מ"ט דרבי עקיבא [נ] כצבי וכאיל מה צבי ואיל מותר לעובדי כוכבים ואידך [פ] תלתא צבי ואיל כתיבי חד לכדרבי יצחק [צ] (וחד לכדר') [ור'] אושעיא וחד לכדרבי אלעזר הקפר [ק] ואידך מה צבי ואיל פטורים מן הבכורה [ר] אף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה [ש] ת"ר [ת] בכור אין מאבילין אותו לנדות דברי בית שמאי וב"ה אומרים מאבילין אותו לנדות מ"ט דב"ש דכתיב [א] ובשרם יהיה לך [ב] מה התם נדות לא אף הכא נדות לא וב"ה הני מילי תם אבל בעל מום הטמא והטהור [ל] אכלה וב"ש ה"מ היכא דאין טומאה יוצאה עליו מגופו אבל היכא דטומאה יוצאה עליו מגופו לא דאשכחן דפליג רחמנא בין טומאה יוצאה עליו מגופו לבין [ע] שאין טומאה יוצאה עליו מגופו דתנן [ף] הפסח שבא בטומאה [א] לא יאכלו ממנו זבים [ב] ומצורעין וזבות ונדות ויולדות וב"ה התם הוא דגלי רחמנא [ג] טמא נפש אבל הכא טמא סתמא כתיב לא שנא [ק] ת"ר [ר] אין [ד] מורגילין [ה] ביום טוב ביוצא בו [ו] אין מורגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא יום טוב דקא טרח טירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסדא [ז] בית שמאי היא דאמר אין מאבילין אותו לנדות ולא בפסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא רבי אלעזר בר' שמעון היא [ח] דתנן [ט] היו לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תיפרה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת אם משנזרק דמה של תמימה אסורה ר"א ברבי שמעון אומר אפילו בשר בקדירה ונזרק דמה של תמימה אסורה ורב חסדא לוקמה כולה כב"ש דלמא עד כאן לא קאמרי ב"ש אלא בבכור דקדושתו מרחם אבל פסולי המוקדשין דאין קדושתו מרחם לא

ולוקמה

הגהות הב"ח

(ל) גמ' והטמא והטהור יחדיו יאכלנו וכ"ה ס"ח: (מ) תום' ד"ה הל וכו' נוף אחד הוא ועשאו ככתוב בני נזיפין:

גליון הש"ס

גמ' הלתא צבי ואיל. עי' לעיל יב ע"א תד"ה מה: תוד"ה וב"ה בו' אתי ק"ו ופסקא בב"ש. עי' נכ"מ קיד ע"ב תד"ה ואידך:

רבינו גרשום

אוכל בבכור. דכתיב הטמא והטהור יאכלנו: איבא למיפרך מה להנן טמא דין הוא שאוכל בכור שכן הותר מכללו בעבודת צבור תלמוד לומר כתיב ואפי' בטומאה: באכילה קא אמרינן. דאכילת זר בקדשים קלים זר עדיף למיכליהו שפי מכהן טמא והלכך ב"ה מתירין. מה צבי ואיל מותר להאכיל העובד כוכבים עמו אף בכור נמי: ואידך. ת"ק סבר הלתא צבי ואיל כתיבי. רק בכל אות נור אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל בשעריך תאכלנו זר לכדרי' יצחק אמר רבי אושעיא והא לא מישתכחא בכולה נמרא דידך. ואת לכדרי' אלעזר הקפר דאמר בשחיטת חולין רבי אלעזר הקפר אומר מת"ל אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל וגו' מקיש צבי ואיל לבהמה מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה: לנדות. לנשי כהנים נדות נדה טומאה יוצאה עליה מגופה. החם דגלי רחמנא טמא נפש למעוטי טומאה יוצאה מגופו: אין מרגילין אין מפסיטין עור בהמה שלם דרך רגל לצורך פסוח: טירחא דלא חזי. לצורך י"ט ולא בבכור ובפסולי המוקדשין משום בזיון: ב"ש דאמר אין מאבילין אותו לנדות כלומר כי היכי דמחמיר ביה בהא מתמיר נמי באחרינא דאין מרגילין: אותו תמימה ואחת בעלת מום. כגון שהפריש ב'

חטאות לאחריות שאם תאבד אחת או (הפיל) (הטיל) בה מום שוחטא שניה תחתיה: אם משנזרק דמה של תמימה. נשחטה הבעלת מום אסורה דהויא חטאת שכיפרו בעליה דלמימה אזלא: רבי אלעזר בן שמעון אומר אפי' בשר בעלת מום בקדירה. כלומר אע"ג דנשחטה קודם שנזרק דמה ואע"ג דבשר בקדירה דהוי כמבושל כיון שלא נאכל אלא לאחר זריקה אסור. וכי היכי דמחמיר הכא בהך בעלת מום דהויא פסולי המוקדשין הם הכי מחמיר ראין מרגילין

תורה אור השלם

1. בִּשְׁעָרֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר יַחְדָּו כִּצְבִי וְכָאַיָּל: דברים טו כב
רַק בְּכָל אַוַּת נַפְשֶׁךָ וּזְבַח וְאָכַלְתָּ בָּשָׂר בִּשְׁעָרֶיךָ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר יֹאכְלֶנּוּ כִּצְבִי וְכָאַיָּל: דברים יב טו
אַךְ בְּאֲשֶׁר יֹאכַל אֶת הַצְּבִי וְאֶת הָאַיָּל כֵּן תֹּאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר יַחְדָּו יֹאכְלֶנּוּ: דברים יב כב
2. וּבְשָׂרָם יִהְיֶה לָּךְ כְּחֵזֶה הַתְּנוּפָה וּכְשׁוֹק הַיָּמִין לָךְ יִהְיֶה: במדבר יח יח
3. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טָמֵא לְנֶפֶשׁ אוֹ בְדֶרֶךְ רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה פֶּסַח לַיְיָ: במדבר ט י

מוסף רש"י

הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבים כו'. דגני טמא לנפש כתיב פיש, פיש נמאה ואין ניטר נמחק, אבל גבי זיבה לף ניטר נמחק (פסחים צה: וכ"ש שם זו: וכריתות ו'). **אין מרגילין.** כלומר מתחילין להפשיטו הטוב לדך הרגלים והוסטי שלם לצרך נפחים או לצרך רבים, וכשליטו רולה להפשיטו שלם מפשיטו בסבין דרך נטוי מגידו עד זנבו (חולין כב:). **ואפילו בשר בקדירה.** כלומר אפילו נתבשל בשר בקדירה ונזרק דם התמימה קודם שחיטת הבעלת מום אסורה, שנאמר את הצבי ואת האיל בשעריך תאכלנו זה לדדי יצחק אמר אושעיא והא לא מישתכחא בכולה נמרא דידך ואת לכדרי אלעזר הקפר דאמר בשחיטת חולין רבי אלעזר הקפר אומר מת"ל אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל וגו' מקיש צבי ואיל לבהמה מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה: לנדות. לנשי כהנים נדות נדה טומאה יוצאה עליה מגופה. החם דגלי רחמנא טמא נפש למעוטי טומאה יוצאה מגופו: אין מרגילין אין מפסיטין עור בהמה שלם דרך רגל לצורך פסוח: טירחא דלא חזי. לצורך י"ט ולא בבכור ובפסולי המוקדשין משום בזיון: ב"ש דאמר אין מאבילין אותו לנדות כלומר כי היכי דמחמיר ביה בהא מתמיר נמי באחרינא דאין מרגילין: אותו תמימה ואחת בעלת מום. כגון שהפריש ב'

שיטה מקובצת

ע) קאמרינן ולאכילה זר: פ) אף בכור מותר: צ) יצחק ורבי אושעיא ס"א דאמר רבי יצחק החזרס בשור פסולי המוקדשים לוקה פ"ם כצבי וכאיל גוף אחד ונשאר הכתוב שני מינין דאמר ר' אושעי' שהמרבית שור פסולי המוקדשים לוקה מאי עבמא כצבי וכאיל גוף אחד ונשאר הכתוב שני מינין: ד) הקפר. ס"א דאמר רבי אלעזר הקפר הרי זה בא ללמד ומפצא פסולי המוקדשין, מ"ם לאוקים ריש כב"ם ופיפוי כר"ש (שם).

תוספות

ד"ה ה"מ תם כו'. אף על גב דהאי קרא מייתי נמי בעבד מום יכול דכ כתיב כאן לנדבו כתיב כאן (דף כח.) וכן לנדבו ישמעאל בן נרבי יוסי הגלילי לנדרים ב"ש (זבחים דף ט.) וכן לנדבו ישמעאל בן נרבי יוסי הגלילי לנדרים ב"ש (שם דף ט.) אי מבשרם למשמע לאחד מהם ואחד בעל מום אי מיהיה [מ] (לו) דלדרים לימד על הבכור בעל מום שנותנו לכהן מ"מ אחי קל ומומר ומפיק מהיקפא ונאכל לזרים מאחר דמחוקמא היקפא [נ] דכתיב בהטיפה כתם וכתי הלי גוזל מאכל בעבודה כתם ב"ק זוכחים (דף י:) גבי מעם שנכנם למו [ס] פסול לא מצית אחרת קל וחומר מעולה [ע] אף על גב דלרבן אית לה היקפא [פ] דמטעת כתם למלחת אחריתי כדמוכח סוגיא [צ] התם ובפ"ק דקדושין (דף יד.) [ק] אחי קל וחומר ומפקת מבזיה שזה בגמרא ומביאת היכם גבי וכל היכא דכתיב (מוקה) [ועיכוכא] לא דרשינן ק"ו ומשמעתין דמעמת עשה שהזמן גרמא [ר] גבי טפיל מייבין נשים לא כל שכן והא דלקמן דרים פ' ט' (דף נג:) דדרשינן מהיקפא דעשה מעשר מקש בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן מן החדש על היכן לא ומפקת מק"ו דכבשים ועזים שהם כלאים זה מזה מתעשרים מזה על זה מדם ויכן כו' התם לא מיתוקמא היקפא לא אתיא למידן ק"ו ומע"ג דלרבי יוסי גר' יהודה לריכי היקפא [ש] לכדאמר בהטיפה פיקפא [ת] דמה מעשר ניטל בחומד ומחמצה וכו' ולריכא נמי לכדדרי' בזוכחים בפוף פ' בית שמאי (דף מה.) [א] קדשי עובדי כוכבים אין מייבין [ב] מ"מ עיקר אתיא היקפא לשאה שנה והא דכתיב בחלב (חולין דף קטו.) אימא מ"ד דכתיב בחלב בחלב מגידיה שזה דקדש קדש ואימא למאן דאמר [ג] קדשי מידי אהניה דקדושין (דף ט) [ד] כלפרשין בקדושין: **חד לבדרבי יצחק ור' אושעיא.** פי' בקונטרס דלא אתפרש ורבינו מנחלי מפרש דהיינו דהיה לפ"ב דמכות (דף כב.) המרבית שור פסולי המוקדשין ומחנסיג שור פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד (ב) [ה] הן ושמא הכתוב שני מינין פירוש שהשור בפני עלמו נחשב בלבי ולאחל דהיינו שני מינין ולא כמו שרגילין לפרש שם שקנת הוא בקדשים ונקנת הוא כחולין אלא מלבי ואל נפקא לרבותא [ו] **אין מאבילין אותו לנדות.** ס"ם לבעל קרי [ז] דלא שרו רק לטומאה שהותרה בפסח כדמוכח בסמוך: **דתניא** היו לפניו שתי חטאות [ח] בו'. בריימא בתמורה בפ' ולד תטמא (דף כד.) ומייתי שהפרישן שני חטאות נלחריות והרי עמה אחת תמימה לחתה [ט] בעלת מום [י] שנשחטה וקרינה שניה עד] שלא נשחטה רלחטה תמות שכבר כפרו בעליה ויש לחמוה דבבריימא חמרי רבנן בעלת מום שנשחטה לאחר זריקת דם של תמימה ונשחטה שרי ורבי אלעזר בר' שמעון אמר בבריימא דמטמא בכל ענין ונשחטה שרי כשנשחטה קודם לכן ואומר ר' דשמעה מיירי שהפרים [כ] פרה בעלת מום ומילתה על התמימה שכל קדושה של בעלת מום נכנסה בתמימה ותפסה קדושתה ולכך מותרת הבעלת מום שנשחטה קודם זריקה לבל הכא מיירי שהממימה נאה ע"י קדושת [י] עלמה ולא מילי הבעלת מום עליה כי אם על דמיה ואין נראה כלילו פקע [כ] קדושה שלה כיון לאין הממימה נאה מכאה הלכך לרבנן מזרק דמה לפני שחיטה הבעלת מום מסורים דדמיה לחטאת שכפרו בעליה ולרבי אלעזר בר' שמעון [כ] לסורה בכל עניו דדמיה לחטאת שכפרו בעליה:

נכור

לפר מה בהמה בשחיטה אף עבי ואיל בשחיטה וחר מה חיבת לאריך נמוחק: ס) הבכורה ומן המתנות אם משנזרק דמה של התמימה. ת"ר: ו) לך כחזה התנופה מה: ס) והטהור יאכלנה וביש: ס) לבין שומאה שאין יוצאה: ו) חיבת ומצורעין נמחק: ז) לא שנא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איהקש חם הוא דאיהקש: ח) באכילה זר קיימק: ט) כראמרן דאוכל בקדשים: י) בחזה ושוק: יא) חייב כרת הסיר: יב) דחמנא שמאי מחים וחו: יג) היכי דבחם אין: יד) דאפילו לאחר: טו) חטאות המתות: טז) המוקדשין לאחר שחיטה הס"ר: יז) דמו לפנים מפיל: יח) היקישא דכחטאת כאשם: יט) סרגיא דהתם: כ) אחר הוא ועשאו: כא) קרי. והא דלא מוכיר הכא אלא נדות משום דבוהא דכ"ה נקטיה דאפ"ה קרי ביה. תורת: כב) חטאות לא גרסי' התנן: כג) סום וכמשנה שלשם תנן בענין אחר ונהכי תנן התם המפרישן חטאתו ונהרי היא בעלת סום מוכרה ויביא בחמורתה אחרת דאכ"ש אומר אם קרבה השניה ער שלא: כד) שהפרישן הבעלת מום: כה) קדושה שה עצמה: כו) קדושה של בעלת סום כיון: כז) אוסרה בכל: